Ч. 145. Неділя 12 липня (29 червня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї не запечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї. — Голоси німецкої праси про ситуацию.

На передвчерашнім засїданю палати послів вели ся наради над наглячим внесенем пос. Дашиньского і тов. про будову каналів. По переведеню дискусиї палата ухвалила, щоби правительство приступило до будови каналів найдальше в 1909 роцї.

Вчера радила палата над наглячими внесенями пп. Фресля і Хоца в справі заряджения против дорожні вугля і управильнення справи вуглевих картелів. Наглячість внесень і самі внесеня ухвалено. Відтак ухвалено закон о підвисшеню континґенту рекрутів в другім і третім читаню, а під наради прийшов закон о відшкодованю для родин резервістів, покликаних до прав. Дискусиї не покінчено і она буде вести ся на засїданю ві второк. Перед кінцем засїданя президент повідомив палату, що окреме засїдане для вибору делеґацип відбуде ся в середу вечером.

Над державною радою зібрали ся були послідними днями грізні хмари, а вчерашний день був найкритичнїйший. Заносило ся на малу кризу в міністерстві, що могла би за собою потягнути упадок цілого кабінету, а з тим також сеї коаліцийної системи, котру повело ся п. міністрови-президентови впровадити в новій державній радї і тим способом перевести полагоджене австро-угорскої угоди і буджету.

Державній радї грозило що найменше передчасне відрочене а навіть розвязане. Однако німецкі посли з Чех, котрі головно причинили ся до загачення дневного порядку і спинили полагоджене уложеної коаліцийною більшостию проґрами працї в лїтній сесиї, надумали ся і не хотїли очевидно приняти на себе великої одвічальности за ударемнене тої проґрами працї, котра всеж таки мала широким верствам населеня принести деякі користи. Підвисшене мелїорацийного фонду, відшкодоване для родин резервістів покликуваних на вправи і поправа материяльного биту найнизшої державної служби, знесене двох послїдних вправ в краєвій обороні, введене частійших відпусток для войскових в часї жнив, звичайнїйший уділ хлїборобских кругів в доставах для войска, — все то мало би було відрочити ся, остати неполагодженим задля язикового спору німецко-ческого, задля тревоги, яку мають німецкі посли з Чех перед урядованем ческою мовою у внутрішній службі.

Однако п. міністрови-президентови повело ся в переговорах з парляментарними сторонництвами довести до порозуміня і злагодити ті суперечности та умозкливити ухвалене згаданих предложень. Як звіщає „N. fr. Presse", німецкі посли з Чех згодили ся взяти назад свої наглі внесеня і тим уможливили приступити до дневного порядку, так що проґрама працї буде переведена. Правительство сподіває ся з підмогою кількох вечірних засїдань ту проґраму вичерпати до 17. с. м., а відтак настали би лїтні ферий. Цікаво іменно те, що правительство відступило від своєї погрози, що замкне послам виплату диет на час ферий а тепер обіцює їм виплачувати диети і на час ферий.

Німецкий послам обіцяв бар. Бек полагодити іменованя судиїв для північних Чех відповідно їх домаганям, дальше прирік до буджету на 1909 р. вставити потрібну квоту на заложене окружного суду в Трутнові, удержавнене північно-ческої зелїзниці з услівєм, що відношене национальне в теперішнім складі урядників не буде змінене на шкоду Німців, дальше, що ріжні посади урядників в півн. Чехах будуть обсаджені Німцями, що в почтовій дирекциї в Празї буде утворена віцепрезидентура, котра все буде заміщувана Німцем, а в дирекциї буде установлена персональна комісия, котра буде пильнувати, щоби нацио

---

48)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

Способи, яких уживають фаринники при своїх штуках, бувають иноді дуже прості і опирають ся головно на тім досьвідї, що зацікавлені якимсь представленем люди дивлять ся зовсім як малі дїти лиш на то, що робить ся а не на то, як робить ся, значить ся, звертають увагу на готовий вислід фарини а не на пальці фаринника. Сю обставину використовують фаринники в той спосіб, що старають ся ще більше відвернути увагу від своєї роботи, дивлять ся сьміло своїм видцям в очи і плетуть всїлякі небилиці ніби стоячі в звязи з їх штукою та спонукують видців дивити ся і їм в очи а не на пальці. Дальше уживають они всїляких приладів і даючих легко ужити ся пружин, замків та машинерий а наконець беруть до помочи других осіб, з котрими ніби то не знають ся, а котрі знаходять ся між видцями і після потреби навіть самі зголошують ся, щоби ніби то виловити фаринника при єго роботї. Деякі штуки знов вимагають більших приготовлень і порозуміня навіть кількох осіб а дотеп фаринника, єго знане людий та використовуване обставин і хвилевого настрою можуть єму станути иноді дуже в пригодї. До таких славних в своїм родї фарин належать н. пр. слїдуючі:

Потовчений годинник.

Славний французский фаринник Уден (Houdin — вимавляє ся „Уден" не Ґуден, як попереду хибно було подано) приїхав був 1819 р. до Риму а там завізвали єго, щоби він показував свої штуки також перед тодїшним папою Пієм VII. Він зачав роздумувати над тим, що би то показати щось такого, що наробило би великого дива а при тім станув єму в пригодї дивний случай. День перед представленем був він у одного годинникаря. Якраз в тім часї прийшов слуга від одного з кардиналів і спитав, чи вже направлений годинник, котрий єго пан дав до направи.

— Заким ще змеркне ся, принесу єго сам Є. Еміненциї — відповів годинникар і розповів відтак Уденови, що кардинал оцїняє свій годинник яко дїло штуки на більше як десять тисячів франків, бо годинник той походить з фабрики Бреґета і, як єму здає ся, єсть одиноким в своїм родї. „Але що до того то кардинал помиляє ся, бо лише що перед двома днями був у мене якийсь молодий мужчина з Венециї, котрий хотїв продати менї такий самісенький годинник, як той, що у кардинала, за тисяч франків.

Фаринник то підхопив; він спитав, чи можна би того молодого мужчину відшукати. Коли годинникар сказав, що можна, попросив він єго, щоби зараз купив той годинник за тисяч франків та й щоби вирив там герб кардинала так, аби оба годинники зовсїм були подібні до себе — і щоби о тім всїм мовчав.

Стало ся все так, як Уден собі того бажав. Вечером давав Уден представлене перед папою а на самім кінці мала відбути ся найцікавійша заздалегідь приготовлена фарина. Головна річ була в тім, щоби від кардинала видобути єго дорогоцїнний годинник. Фаринник попросив отсе зібраних перед ним гостий, щоби єму хтось позичив свого годинника; єму подано богато, але він не приймив нїякого, бо коли їх оглядав, то кождому з них щось бракувало, не був такий, якого єму було потреба; а єму було потреба незвичайно великого. Наконець рішив ся кардинал позичити єму свого. Уден, вельми зрадував ся, коли дістав той годинник до своїх рук. Оттакого єму було потреба! Він не міг ним досить налюбувати ся, придивляв ся єму і оглядав зі всїх боків, аж нараз годинник випав єму з рук на землю. Фаринник аж крикнув зі страху а кардинал лиш поблїд і сказав, що то злий жарт. Але мало стати ся ще щось гіршого. Уден станув на годинник ногою і розтолочив єго а відтак ще й потовк ногами на дрібні кусні а позбиравши куснїки, показав їх всїм присутним, щоби їх переконати, що дійстно потовк годинник кардинала на дрібні кусні.

Але тепер прийшла найбільша трудність. Фаринник потовк, розуміє ся, куплений годинник а дійстний годинник кардинала хотїв в якийсь спосіб упхати папі до кишенї. Треба

нальне відношене іменованих урядників не змінило ся на шкоду Німців; наостанку німецка техніка в Празі одержить новий будинок.

Тим способом повело ся бар. Бекови розігнати грізні хмари, які нагромадили ся на парляментарнім овиді.

Deut. Volksbl. містить статю інспіровану з Берлина, в котрій доказує, що Австро-Угорщина не зробила би найменшого, політичного інтересу, коли би пішла за намовою Анґлії і згодила ся на обсаджене Солуня, позаяк посідане самого порту Солуня без Альбонії і старої Сербії було би позицією не до удержаня. Здобутеж Альбанії і старої Сербії спричинило би так великі кошти і вимагало би так великого розливу крови, що того рода кампанія не оплатила би ся Австро-Угорщині. Вкінци виказує сей дневник сумнів, чи Анґлія думає справді про розбір Туреччини супротив того, що Німеччина не могла би ніколи позволити на цілковитий розбір Туреччини.

Fremdenblatt потверджує донесене італіяньских дневників про можливість зїзду міністра Тіттонього з бар. Еренталем. Сей з'їзд відбув би ся протягом літа, але ані час его ані місце не є ще означені. Можливим є рівнож з'їзд российского міністра заграничних справ Ізвольского з Еренталем. Правдоподібно Ізвольский, що перебуває на курациї в Карльсбаді, скористає з тої нагоди, щоби зустрінути ся з бар. Еренталем.

Мимо всяких півурядових заперечень запевняють Kieler Neueste Nachrichten, що ще в сім році наступить стріча цісаря Вільгельма з царем Николаем. Однако не відбуде ся она в найблизшім часі ані взагалі перед візитою Фалієра в Ревли, але по повороті цісаря Вільгельма з прогульки на північ. З поворотом вступить цісар до Штокгольму і забавить там від 7 до 11 серпня. Слідуючого дня (12 серпня) виїде цісар до Ревлю і стрітить ся на мори з царем Николаем. З Ревля поверне цісар просто до Берлина. Ті інформациї згоджують ся з вістию, одержаною петербурґским кореспондентом париского „Матен'а", що з'їзд цісаря Вільгельма з царем лише відрочено.

Новинки.

Львів, дня 11-го липня 1908

— **Презенту** на парохію Побереже коло Єзуполя одержав о. Ник. Анастазиєвский.

— **Галицкий сойм** має зібрати ся коло 10 вересня рівночасно з ческим соймом і мав би радити около 7 тиждні́в.

— **З рускої ґімназиї в Станиславові.** До вступного іспиту до I кл. рускої ґімназиї в Станиславові зголосило ся перед фериями 64 учеників. З того числа 6 учеників перепало при іспиті так, що загалом принято 58 учеників. Число се є рішучо за мале, хоч би в порівнаню з числом учеників з попередних літ. Тому хто може, нехай користає з нагоди та аґітує за посиланем дітий на підготовляючий курс до вступного іспиту до ґімназиї, який отвирає в часі ферий філія Руского товариства педаґоґічного в Станиславові.

— **Горальні і бровари в Галичині.** В маю с.р. випалено в 394 горальнях в Галичині 3,032.915 декалітрів горівки, а в 92 броварах 118.662 гектолітрів пива.

— **Лови на бика.** Онегди по полудни були улиці Відня сьвідком ловів на величезного бика, котрий утік в часі, коли его вели до різниці. Роз'ярений звір перевертав перехожих, з котрих всї на щастє потерпіли лише незначні ушкодженя. В погоню за биком пустило ся кількох поліциянтів і різницкі челядники. Кілька ран від поліцийних шабель і револьверові вистріли ще більше розярили бика. Аж по довшім часі удало ся зловити его і облитого кровию відвезти до різниці.

— **Фальшиві 100-коронові банкноти** появили ся послідними днями в Триесті. Фальсифікати ріжнять ся від правдивих лише тим, що краска слова hundert трохи затерта.

— **Ревізия процесу о убийство.** Від 8 літ відсиджував у Львові кару дожизненної вязниці Ів. Заборовский, сражник скарбовий, котрий числячи 25 літ, був засуджений судом присяжних в Тернополи на кару смерти за убитє скарбового респіцієнта в Скалаті, а відтак був Цісарем помилуваний. Тепер оборонцеви засудженого дров. Дверницкому, пересьвідченому, що Заборовский був невинно засуджений, удало ся виєднати знесене засуду і позволене на переведене нової розправи. Заборовский буде відставлений яко інквізит до Тернополя, де відбуде ся нова розправа.

— **Землетрясене.** З Риму телеґрафують, що вчера о годині $3^1/_4$ рано дало ся чути трясене землі в Удіне, у Венециї, в Падуї і инших місцевостях. Землетрясене не зробило великої шкоди.

— **Пожар в Тустановичах.** Телеґрами доносять, що вибуховий закоп „Oil City" ще горить і нема ради его вгасити. Вчера вибух кипячки в тім закопі став ще сильнійший, тимто і огонь зміг ся в двоє. Пожар дасть ся спинити лише через загвожджене закопа, над чим радила вчера конференция нафтових підприємців.

— **Приготовляючий курс в Станиславові.** Комітет бурси філії руского тов-а педагоґічного в Станиславові уладжує в часі від 1 до 30 серпня приготовляючий курс для учеників, які будуть здавати по фериях вступний іспит до I кл. місцевої ґімназиї. Приняті будуть ученики, які вже трохи підготовані в язиці німецкім, рахунках і рускій граматиці. Оплата за цілий час виносить 24 К. Зголошеня треба надіслати найдальше до 20 липня с. р. під адресою: „Заряд бурси руского товариства педаґоґічного в Станиславові, улиця Пелеша ч. 13".

— **Старинна церква в Полтаві.** З волі полтавского архиерея Івана з Ромен у Полтаву перенесено старинну церкву. Тепер церква ся має великий інтерес яко памятник українскої старовини. Єї поставлено на дворі архирейского дому. Дуб, з якого она була збудована, гарно зберіг ся і тільки дещо довелось тепер підновити. Церква ся обсягом невеличка, але дуже висока. На жаль, зазначує „Рада", місце для неї вибрано невдало — поміж великими архирейскими будинками, в середині двору — і через те вся краса фасади церкви пропала.

— **Виділ Шкільної помочи в Самборі** розписує конкурс на префекта з обовязком виховуючого нагляду молодіжи, приміщеної в бурсї ім. сьв. Володимира. — З огляду, що наразі Товариство дати може помешкане тільки безженному, тому рефлектує на безженного, або бездітного вдівця. Учителї мають першеньство. — Яко винагороджене дає Товариство помешкане і ціле удержане. Поданя належить вносити до виділу Товариства Шкільної Помочи на руки о. М. Ортиньского, катехита ц. к. семинариї учит. в Самборі. — З новим шкільним шкільним роком примістить тов. „Шкільна Поміч" в своїй бурсї ім. сьв. Володимира 60 учеників. З сего числа може бути принятих 25 на власний харч за доплатою 3 К місячно з доставлюванем після умови харчу в натураліях, а прочі за доплатою 24 К місячно. Всї приняті зложать одноразово 2 К на інвентар і 1 К на лікаря, та піддадуть ся лікарским оглядинам. Приняті до бурси мають виказатись відповідною скількостию біля і одежи, та привезти свою постіль. Товариство дає своїм вихованкам приміщене, харч і надзір. Поданя на-

було спонукати папу, щоби встав зі свого місця і приступив до фаринника. Артист казав подати собі великий моздір і потовк в нім кусні з годинника на порох. Нараз щось вибухло в моздіри і з него блиснула червона полумінь. При тім заглядав він уважно до моздіра та розповідав несотворені річи, які він там видить. Зі взгляду на папу не важив ся ніхто встати і подивити ся, хоч і як був цікавий. Наконець встав папа і приступив до чародія. Кольких панів приступило й собі. — Я не виджу тут нічого — сказав Пій VII. усьміхаючись, і відчас коли він ще раз заглядав до моздіря а фаринник увіряв, що небавком загадка виясенить ся, всунув він щасливо годинник кардинала папі до кишені.

Фарина поступала дальше, стоплено останки з годинника і грудочки металю показувано собі з рук до рук.

— Тепер зроблю з того знову годинник — сказав артист — а переміна відбуде ся в кишени тої особи, о котрій можна би найменше припускати, що есть в порозуміню зі мною.

— А що би ви сказали, пане чорнокнижнику — відозвав ся тепер папа весело — як би я зажадав, щоби то стало ся в моїй кишени?

— Потребуєте Сьвятійший Отче лиш приказати!

Уден показав ще раз грудочку металю і она щезла зараз способом, як то роблять фаринники а — годинник кардинала знайшов ся в кишени папи, котрий на другий день дарував артисті золоту табакерку висаджувану дияmantами.

Отсю фарину Удена повтаряють і до нині всїлякі фаринники з відповідними до обставин змінами, розтовкаючи в моздірі якийсь старий, нездалий вже до нічого годинник.

Закопані хусточки.

Той сам артист одержав одного разу запрошене, щоби на замку в Ст. Клю показав свою штуку перед королем Людвиком Филипом і его двором. Уден придумав на то представлене специяльну штуку, котра основуючись на старанних приготовленях, наробила великого дива.

Він позичив від короля і его дворяків шість хусточок до носа, зробив з него пакуночок і поклав на столі. На его просьбу написали відтак всїлякі особи на карточках імена тих місць, де би они хотіли, щоби той пакунок був невидимо „зачарований". Коли то зроблено, попросив Уден короля, щоби він взяв три карточки і після одної з них вибрав місце, котре би ему видавало ся найвідповіднійше.

— Ну, подивім ся — сказав Люй Филип — що ся перша карточка каже: „Я хочу, щоби тоті хусточки знайшли ся під сьвічниками на ґзимсї від печи". — Ні, то було би за легко для чародія; подивім ся, що каже друга карточка: Хусточки мають бути на бани церкви інвалідів. — Ну, то вже було би щось, але то трохи за далеко, не для хусточок, але для нас.

Коли король прочитав послідну карточку, відозвав ся: Пане Удене, бою ся, що нароблю вам клопоту. Ся карточка жадає, щоби ви тоті хусточки зачарували під коріне послідного помаранчевого дерева на право в алеї в Ст. Клю.

— Тілько й всего, Ваше Величество? — сказав на то Уден. — Зволіте лиш приказати, а я зроблю після приказу.

Король шепнув щось до свого окруженя і в тій хвили побігло кількох дворяків до згаданого дерева, щоби там станути на сторожи. Відтак сказав король: Вибираю помаранчеве дерево.

Уден поклав хусточки під непрозору склянну баню, взяв свою чародійну лїсочку до руки, приказав хусточкам вандрувати на місце, котре король вибрав і сказавши: „Гокус, покус, раз, два, три!" вдарив лїсочкою по бани. Відтак підніс баню а пакунка з хусточками вже не було; замість него сидів під банею білий голуб.

Король пішов борзенько до дверий і подивив ся звідтам в ту сторону, де стояло помаранчеве дерево, щоби переконати ся, чи стоїть там ще варта, а коли єї побачив, усьміхнув ся, здвигнув плечима і сказав іронічно: „Пане Уден, я дуже в обаві о чародійну силу вашої лїсочки". — Відтак сказав до якогось слуги: Піди і скажи огородникови, щоби зараз старанно копав під послідним деревом в алеї а коли щось там знайде, нехай зараз сюди принесе.

(Дальше буде).

лежить вносити до кінця липня 1908, адресовані до товариства „Шкільної Помочи“ в Самборі на руки о. М. Ортиньского, катехита ц. к. семинариї учит. в Самборі. До листів з запитанем належить залучити марку на відповідь. — Від виділу Шкільної Помочи і бурси ім. сьв. Володимира в Самборі 17 червня 1908.

— **Конкурс:** 1. на посаду начальника взглядно помічника торговельного до склепу з виробами паперовими і ґалянтерийними; 2. на посаду касиєрки до склепу і 3. практиканта. Від петентів вимагає ся ad 1) практики торговельної в квоті 500 корон, ad 2) кавциї в квоті 200 корон ad 3) укінчених двох кляс шкіл середних або виділових. Касиєрка має відбути одномісячну безплатну практику а практикант через шість місяців є безплатно. Платня після умови. Поданя заосмотрені в сьвідоцтво хрещення, шкільне і службове належить вносити до Дирекциї „Сокільского Базару“ у Львові, найдальше до дня 25 липня 1908. — Товариство „Сокільский Базар“ у Львові, ул. Руска ч. 20

Всячина
для науки і забави.

— **Відділена від цілого сьвіта громада.** Більше менше в половині дороги межи рогом Доброї Надії а східним побережем полудневоамериканьскої цілеччини лежить посеред Атлянтийского океана мала громадка островів, з котрих найбільший називає ся по імени портуґальского мореплавця, котрий его відкрив — Трістан да Кунья (Cunha). Як всї острови, що піднимають ся з глубокого моря, єсть він вульканїчний і творить вершок потахлої огненної гори, що підносить ся на 2500 метрів понад уровень моря. Остров той має богато річок і потоків та жерел а підсоне там приятне і здорове, лиш приступ до острова досить трудний а часами бувають великі бурі, підчас котрих величезні филї океана розбивають ся об скалисті береги острова. Остров сей займає 110 квадр. кільом. простору. В 1811 р. Американець Джонатан Ляберт забрав сей остров, котрий доси не був нічий, і поселив ся там з трома своїми товаришами. В тім часї, коли Наполеон І. сидів на острові сьв. Єлени, заняла була Анґлія той остров, але в 1821 р. відкликала звідтам свою залогу. Зато позволено капралеви Вільємови Ґльосови, его родині зложеній із сїмох синів і осьми доньок та двом морякам осїсти на острові. Ґльос жив ще в 1852 р., а ціла тодішна оселя складала ся з девять родин, котрі всї разом числили 85 душ. Ґльос був признаним всїми головою громади а по его смерти заняв его місце якийсь Петро Ґрін, котрий перед кількома роками помер в глубокій старости.

В 1903 р. навідав ся був до острова анґлїйский воєнний корабель „Труш“ („Дрозд“), котрий одержав був приказ розвідати, як живе ся там поселенцям. Капітан Меус предложив такий звіт: Остров єсть досить урожайний. Там удають ся всї ростини управлені в Европі, але в поли садять лиш бараболю, бо щури, які з розбитих коло острова кораблїв видобули ся на остров, розмножили ся тут страшенно і нищать збіже в поли так, що не можна его управляти. Як на острові сьв. Єлени так і на Трістанї да Кунья нема способу, щоби винищити щурів. На буйних пасовисках випасають ся стада рогатої худоби, осли і вівцї а дома годують свині і всїлякого рода дріб. Більша часть жителів острова то білі люди, хоч дуже смаглаві. По декотрих, особливо із старшого поколїня, видко слїди муриньскої крови. Дїти суть добре відживлені, чистенькі і добре одягнені. Мужчини займають ся рільництвом, бжільництвом і ловлею риб, а торговлю ведуть лиш принагідно, коли до острова причалить якийсь із перепливаючих туди кораблїв; з них добрі також лодкарі і пливаки. Всї материї на одїнє мусять привозити собі з далеких сторін. Від часу смерти Ґріна не вибирають вже собі голови, але мимо того на острові панує спокій і згода між жителями, котрих 75 душ складаючих 19 родин. Всї они тїшать ся як найлїпшим здоровлем. Сьвященика на острові нема, а командант анґлїйского воєнного корабля, який від часу до часу навідує ся до острова, має право вінчати і хрестити. Давнїйше ловля китів коло острова давала его жителям красні доходи; від коли же тота торговля зменшила ся, то на острові дає ся часами відчувати й недостаток.

— **Дві траґікомедиї з учительского житя.** Одна з них стала ся вже перед кількома роками в однїй протестантскій громадї в Бранденбурґії Там трудив ся місцевий учитель з любовію і щиростию не лиш около науки але й около виховання повірених ему дїтий і заслужив собі не лиш признане властий, але й любов своєї громади. Коли помер, вдовиця по нїм дістала дуже скупу пенсию. Нужда тої жінки так зворушила членів ради громадскої, що постановлено відвдячити ся вдовици за ревну службу єї чоловіка для громади. Отже ухвалено слїдуючу постанову: В признаню довголїтної вірної служби покійного учителя для нашої громади відступає ся его вдовици аж до кінця єї житя вільне місце в позаднїй части церкви (під вежею). — Для лїпшого зрозуміня треба тут додати, що в протестантских церквах платить кождий за своє місце в церкві.

Друга істория стала ся недавно тому в селї з дочерною церквою, де учитель мав обовязок доглядати також кладовища, именно же визначувати безплатно місця на гроби. Коли він за ту роботу зажадав маленької винагороди, рада громадска ухвалила: Учителеви і его жінцї відступає ся за его роботу на громадскім кладовищи, — по одним вільнім місци на гріб.— Нема що казати, єсть ще вдячність на сьвітї!

— **Час то гроші.** В пристани в Ліверпули стояв корабель готовий до виїзду. Якийсь молодий, елеґантно убраний пан, очевидно з купецкого стану, пращав ся на покладї з якоюсь дамою, котра мала тим кораблем від'їзджати. Він устиснув єї кілька разів і поцїлував а відтак пішов чим скорше, щоби дати ся перевезти на беріг. На березї побачив він якогось мужчину, котрий видко не мав що робити і розглядав ся, та спитав его, чи не хотів би він заробити собі пять шілїнґів (6 К).

— Чому би нї! — відповів той живо.

— Видите онту даму в чорній сукни на корабли?

— Виджу, відповів робітник.

— То моя жінка, що їде до Ню Йорку. Она буде певно чекати, щоби я тут постояв та вимахував хусточкою, аж корабель відпливе так далеко, що вже нїчого не буде видко. Може нї?

— Розуміє ся, що так!

— Але у мене нема на то часу, бо я дуже занятий. Моя жінка трохи не довиджує і длятого то нїчого не зашкодить, коли ви за мене будете вимахувати хусточкою. То велика біла хусточка з червоними берегами, котру она пізнає, що то моя.

— А як ваша жінка буде дивити ся через дальновид?

— В такім случаю будете мусїли заслонити собі лице, так, щоби то здавало ся, що плачете.

— Але то буде два шілїнґи дорожше коштувати.

— Нїчого не вадить — час то гроші. Лиш уважайте добре. Можете їй післати й кілька поцїлуїв рукою. Скажім по три пенси за штуку.

Глянувши на годинник, побіг купець чим скорше до міста. Его заступник сповнив совістно принятий на себе обовязок а тота робота так ему сподобала ся, що він постановив собі стати фаховим пращальником.

Телеґрами.

Ішль 11 липня. Адмірали анґлїйскі, які прибули сюди з Триєсту, були вчера по полудни на обіді двірскім обіді у Цїсаря.

Відень 11 липня. Палата панів відбуде найблизше засїданє дня 21 і 22 с. м., коли до того часу палата послів полагодить проґраму своїх праць.

Прага 11 липня. Славяньский конґрес вибере 4 президентів, а именно з ческої сторони посла дра Крамаржа, з российскої пос. Красовского, з польскої п. Дмовского і з словіньскої п. Ґрібара. Крім того буде вибраних 4 секретарів.

Будапешт 11 липня. Угорский сойм закінчив вчера свої наради і розпочав лїтні ферії.

Кольонїя 11 липня. До Köln. Ztg. доносять з Берлина: Анґлія удала ся вже до держав з своєю проґрамою в справі реформ в Македонії. Предложеня Анґлії, поставлені в порозумінїю з Росиєю, полягають на слїдуючих засадах: Для Македонії має бути як найскорше утворене т. зв. летний відділ войска з 10 12 тисяч людий до розпорядимости паши Гільмі для найскоршого придавленя ворохобничих ватаг. Командантом відділу має бути турецкий офіцир, именований на предложенє паши султаном.

Константинополь 11 липня. Стверджено, що ґен. Шензі-пашу убили три офіцири. Два офіцири монастирскої залоги утїкли.

Рим 11 липня. Giosnale d'Italia обговорюючи сподіваний з'їзд міністрів Титтонїого, Ізвольского і бар. Еренталя каже, що той з'їзд принесе повне виясненє балканьского питаня.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 11 липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	12·30	до	12·50
Жито . . .	10·—	до	10·20
Овес . . .	6·80	до	7·—
Ячмінь пашний .	7·—	до	7·40
Ячмінь броварний .	—·—	до	—·—
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика . . .	—·—	до	—·—
Бобик . . .	—·—	до	—·—
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	—·—	до	—·—
Конюшина біла .	—·—	до	—·—
Конюшина шведска .	—·—	до	—·—
Тимотка . . .	—·—	до	—·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).